

UZASADNIENIE

W pozwie, złożonym w dniu 1 listopada 2019 r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym, strona powodowa (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanego A. T. kwoty 4.931,03 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 4.610,92 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i od kwoty 320,11 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto wniosła o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów sądowych i kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, że dochodzona należność wynika z umowy pożyczki zawartej w dniu 3 kwietnia 2019 r. pomiędzy pozwanym a pierwotnym wierzycielem (...) sp. z o.o. w B. za pomocą środków porozumienia się na odległość, poprzez zarejestrowanie konta pożyczkobiorcy na stronie internetowej (...) pośrednika kredytowego (...) Sp. z o.o., wykonującego na rzecz pożyczkodawcy niektóre czynności faktyczne. Wyjaśniono, że kwota pożyczki wynosiła 5.000 zł, a umowa została zawarta na okres 30 dni. Pozwany zobowiązany był do spłaty kwoty pożyczki, a także prowizji w wysokości 1.373 zł oraz odsetek kapitałowych od kwoty udzielonej pożyczki za okres 30 dni w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych, które zgodnie z umową stanowią odsetki maksymalne, tj. kwoty 41,10 zł. Wskazano, że potwierdzenie zawarcia umowy oraz akceptacja jej warunków była realizowana poprzez logowanie się pożyczkobiorcy na swoim koncie na stronie internetowej pożyczkodawcy i wybór odpowiedniej oferty, zaś pożyczkodawca w dniu udzielenia pożyczki przesłał wiadomość e-mail ze zbiorem dokumentów niezbędnych przy zawarciu umowy o kredyt konsumencki. Natomiast rachunek bankowy pożyczkobiorcy weryfikowany był na etapie rozpatrywania wniosku poprzez usługę (...). Warunki zawarcia pożyczki określała sama umowa, ponadto pozwany otrzymał formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego, umowę ramową pożyczki, tabelę opłat i prowizji, a także formularz odstąpienia. Podniesiono, że pozwany nie wywiązał się ze spłaty zobowiązania a na dochodzoną pozewem kwotę składa się kapitał, odsetki kapitałowe, kwota skapitalizowanych odsetek od nieterminowej płatności od kwoty udzielonej pożyczki powiększonej o kwotę prowizji w wysokości 320,11 zł za okres od 4 maja 2019 r. do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu. Wskazano, że suma wpłat pozwanego przed dniem nabycia wierzytelności wynosiła 2.000 zł i została uwzględniona przy obliczeniu skapitalizowanych odsetek za opóźnienie, zaś po nabyciu wierzytelności pozwany nie dokonał żadnych wpłat. Wyjaśniono, że w dniu 31 lipca 2019 r. została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności przysługujących (...) sp. z o.o., będącej pożyczkodawcą, na rzecz D. W. OŰ. Zarówno zbywca, jak i nabywca zawiadomili pozwanego o tej umowie. Kolejno w dniu 10 października 2019 r. strona powodowa zawarła z D. W. OŰ umowę cesji, na mocy której nabyła przedmiotową wierzytelność wobec pozwanego, o czym poinformowano dłużnika przesyłając korespondencję na adres e-mail (pозew w epu – k.1-4)

W dniu 13 grudnia 2019 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. VI Nc-e 2119002/19 mocą którego uwzględnił powyższe powództwo w całości (nakaz zapłaty – k.4v.).

W dniu 27 lutego 2020 r. pozwany wniósł sprzeciw od ww. nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, domagając się oddalenia powództwa. Pozwany zakwestionował roszczenie co do zasady, jak i wysokości, a także podniósł zarzut braku legitymacji procesowej czynnej i zarzut przedawnienia roszczenia. Wobec tego postanowieniem z dnia 9 marca 2020 r. wydanym w sprawie o sygn. VI Nc-e 2119002/19 Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do tut. Sądu. (sprzeciw od nakazu zapłaty – k.7v.-8v.,k.11-12; postanowienie – k.15)

W piśmie procesowym z dnia 10 grudnia 2020 r. (data nadania przesyłki poleconej) pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych oraz kwoty 34 zł tytułem opłaty sądowej od udzielonego pełnomocnictwa wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenie do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwany podniósł zarzut braku legitymacji procesowej czynnej strony powodowej, gdyż nie wykazano skutku rozporządzającego i momentu przeniesienia wierzytelności, a także, aby przedmiotem cesji była konkretna

zindywidualizowana wierzytelność wobec pozwanego. Zaprzeczono, aby pozwany zawierał umowę pożyczki na przedstawionych przez powodową Spółkę warunkach, bowiem nie przedstawiono podpisanej umowy, wniosku czy jakiegokolwiek aktywności pozwanego w celu uzyskania pożyczki. Poza tym wskazano, że strona powodowa nie wykazała, aby przesłała pozwanemu jakiegokolwiek dokumenty czy pliki danych, aby pozwany godził się na umowę i jej warunki oraz obciążenie go kosztami oraz odsetkami umownymi. Nie została udowodniona zasadności obciążenia pozwanego kosztami dodatkowymi, które w ocenie pozwanego są rażąco wygórowane. Podniesiono, że obciążenie pozwanego kosztami dodatkowymi, w szczególności prowizją w kwocie 1.373 zł stanowi klauzule abuzywne, próbę obejścia przez pożyczkodawcę przepisów prawnych o odsetkach maksymalnych, a także świadczy o braku ekwiwalentności świadczeń. Podkreślono, że nie można obciążać konsumenta ryczałtowymi opłatami, które są oderwane od faktycznie poniesionych kosztów, a konsument ma prawo domagać się rzetelnego rozliczenia. Pozwany zakwestionował dokumenty obu cesji, a także załączone do nich załączniki, a także skuteczność tych umów wskazując na brak udowodnienia zapłaty ceny nabycia wierzytelności ustalonej w tych umowach przez strony. Ponadto pozwany wskazał, że wydruki projektów umów przedłożone przez stronę powodową stanowią nieakceptowane wydruki komputerowe, będące co najwyżej dokumentami prywatnymi. Pozwany zakwestionował również kwotę dochodzonych odsetek, gdyż nie została wykazana zasadność ich naliczenia w takiej wysokości. Strona powodowa nie przedstawiła od jakich kwot były liczone odsetki i za jaki okres. (pismo procesowe – k.71-76v.)

W odpowiedzi na zarzuty w piśmie procesowy z dnia 24 lutego 2021 r. strona powodowa podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie. Podkreśliła, że przedłożone w sprawie dokumenty w pełni wskazują na roszczenie dochodzone w pozwie. Wyjaśniono, że na dochodzoną kwotę składa się suma wpłaconego kapitału pożyczki 5.000 zł i prowizji w wysokości 1.414,10 zł, wynikająca z umowy nr (...) zawartej w dniu 3 kwietnia 2019 r. pomniejszona o wpłatę dokonaną przez pozwanego na rzecz pierwotnego wierzyciela, tj. kwota 4.610,92 zł oraz odsetki skapitalizowane od sumy kapitału i prowizji pożyczki naliczone od dnia następującego po dniu wymagalności roszczenia, tj. 4 maja 2019 r. do dnia poprzedzającego wniesienie powództwa według odsetek umownych za opóźnienie zgodnie ze stawką maksymalnych odsetek za opóźnienie. Podkreślono, że wnioskowanie o pożyczkę odbywało się za pośrednictwem profilu ID pożyczkodawcy dostępnego na witrynie internetowej pożyczkodawcy i wszelka dokumentacja istniała tylko w wersji elektronicznej. Podkreślono, że pozwany nie zaprzeczył, aby posiadał konto na portalu internetowym pożyczkodawcy. Zaznaczono, że przedmiotowa umowa pożyczki została zawarta za pośrednictwem środków porozumiewania się na odległość, stąd na przedmiotowych dokumentach brak było podpisu żadnej ze stron. Podkreślono, że do akt sprawy dołączono dowód wpłaty na rachunek bankowy pozwanego kwoty pożyczki w wysokości 5.000 zł, zaś pozwany nie kwestionował, iż jest to jego rachunek bankowy. W ocenie strony powodowej odnosząc się do zarzutu braku legitymacji wskazano, że przedstawiono szereg dokumentów, z których jednoznacznie wynika, że numer umowy, numer klienta korespondujący z profilem ID, data zawarcia umowy oraz wymagalność roszczenia, a także kwota kapitału pożyczki i prowizja za jej udzielenie. Podniesiono, że nie wykazano potwierdzenia przelewu zapłaty ceny za cesję wierzytelności, gdyż jest to bezsporne w kontekście pozostałych dowodów przedłożonych do akt sprawy. Poza tym cena nabycia stanowi tajemnicę przedsiębiorstwa. Zdaniem powodowej Spółki dane z wyciągu umów przelewu wierzytelności są wystarczające do przyjęcia, że wolą stron było objęcie nią należności przeciwko pozwanemu, wynikających z przedmiotowej umowy pożyczki. Zaprzeczono, aby w przedmiotowej umowie występowały klauzule abuzywne odnośnie pozaodsetkowych kosztów pożyczki. Wskazano, że wysokość prowizji jest zgodna z przepisami ustawy o kredycie konsumenckim i należy się pożyczkodawcy za udzielenie pożyczki (pismo procesowe – k.83-88)

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) sp. z o.o. z siedzibą w B. prowadzi działalność gospodarczą polegającą m.in. na udzielaniu krótkoterminowych pożyczek drogą elektroniczną z wykorzystaniem platformy internetowej (...) przez pośrednika kredytowego (...) Sp. o.o. z siedzibą w B.

(okoliczności bezsporne, nadto odpis (...) sp. z o.o.– k.49-49v., k.134-135)

W dniu 3 kwietnia 2019 r. (...) sp. z o.o. sporządziła dokument - Ramową Umowę Pożyczki nr (...). Zgodnie § 3 tej umowy pożyczkodawca udzielał pożyczki klientowi po spełnieniu m.in. takich warunków jak: posiadanie na ww. stronie internetowej aktywnego profilu klienta, złożenie wniosku o udzielenie pożyczki, który następnie został potwierdzony opłatą rejestracyjną uiszczoną z indywidualnego rachunku bankowego pożyczkobiorcy albo następnie przeszedł pozytywną weryfikację przy wykorzystaniu aplikacji I., a także pożyczkobiorca przeszedł pozytywną weryfikację oraz ocenę zdolności kredytowej w zbiorach danych pożyczkodawcy oraz bazach danych BIK, zawarł umowę pożyczki i spełnia warunki przewidziane w umowie. Jeżeli klient spełniał te warunki, pożyczkodawca niezwłocznie od dokonania pozytywnej oceny zdolności kredytowej, przesyłał pożyczkobiorcy decyzję o udzieleniu pożyczki i przekazywał kwotę pożyczki na indywidualny rachunek bankowy pożyczkobiorcy. Decyzja o udzieleniu lub odmowie udzielenia pożyczki mogła być przekazana pożyczkobiorcy za pośrednictwem wiadomości sms, e-mail, drogą telefoniczną albo poprzez komunikat znajdujący się na profilu klienta. Pożyczkę uważało się za udzieloną w momencie dokonania przelewu na wskazany indywidualny rachunek bankowy pożyczkobiorcy i dzień dokonania przelewu uważany był za dzień zawarcia umowy pożyczki przez strony.

Zasady rejestracji na stronie internetowej, utworzenia i korzystania z profilu klienta oraz składania wniosków o udzielenie pożyczki określał Regulamin rejestracji, składania wniosków o udzielenie pożyczki i świadczenia innych usług przez pośrednika.

(dowód: wydruk komputerowy umowy ramowej – k.51-52v.)

W dniu 3 kwietnia 2019 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. sporządziła dokument o nazwie umowa pożyczki nr (...), w którym jako pożyczkobiorcę wskazano A. T.. Jako kwotę pożyczki wskazano 5.000 zł, której termin spłaty przypadał w dniu 3 maja 2019 r. Przy czym umowa zakładała dwa warianty odnośnie kosztów związanych z udzieleniem pożyczki. Pierwszy wariant zakładał, że łączna kwota do spłaty przez pożyczkobiorcę na rachunek bankowy pośrednika wynosiła 5.919,17 zł, w tym kapitał 5.000 zł, prowizja za udzielenie pożyczki 892,45 zł i odsetki kapitałowe 26,72 zł, przy czym roczna stopa oprocentowania wynosiła 10% w skali roku. Wskazano, że w przypadku udzielenia pożyczki na warunkach promocji wartość procentowa rabatu pomniejsza odpowiednio wartość procentową odsetek kapitałowych w skali roku. Natomiast w drugim wariantcie łączna kwota do spłaty przez pożyczkobiorcę na rachunek bankowy pośrednika wynosiła 6.414,10 zł, w tym kapitał 5.000 zł, prowizja za udzielenie pożyczki 1.373 zł i odsetki kapitałowe 41,10 zł, przy czym roczna stopa oprocentowania wynosiła 10% w skali roku. Okres pożyczki w obu przypadkach wynosił 30 dni. Pożyczkę uważano za udzieloną w momencie dokonania przelewu na wskazany indywidualny rachunek bankowy pożyczkobiorcy w formie jednorazowego przelewu. Wskazano, że jeśli całość lub część spłaty nie zostanie zwrócona w terminie spłaty, tj. do dnia 3 maja 2019 r., to pożyczkodawca był uprawniony do naliczenia odsetek za opóźnienie w wysokości równej dwukrotności sumy stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych (odsetki maksymalne za opóźnienie) wynoszące wówczas 14% w skali roku. Wskazano, że odsetki kapitałowe naliczane były od kwoty pożyczki od dnia przelewu kwoty pożyczki do dnia poprzedzającego termin spłaty, za każdy dzień korzystania z pożyczki według zmiennej stopy procentowej w wysokości dwukrotności sumy stopy referencyjnej NBP i 3,5 punktów procentowych, tj. dwukrotności odsetek ustawowych wskazanych w art. 359 § 2 k.c. (odsetki maksymalne), tj. 10% w stosunku rocznym. Stawka odsetek kapitałowych w stosunku dziennym została określona w wysokości 0,0273%.

Przy zawarciu każdej umowy pożyczki pożyczkobiorca miał otrzymać na trwałym nośniku: ramową umowę pożyczki, aby mógł każdorazowo zapoznać się z jej zapisami, szczególnie w celu przypomnienia sobie najistotniejszych regulacji. Wzór oświadczenia o odstąpieniu i od umowy pożyczki, Tabela Opłat i Prowizji, jak również formularz informacyjny dotyczący pożyczki miały stanowić załącznik do umowy pożyczki.

(dowód: wydruk komputerowy umowy pożyczki nr (...) – k.50; wydruk wzoru oświadczenia o odstąpieniu od umowy – k.50v.)

A. T. założył konto na stronie internetowej pośrednika kredytowego (...) sp. o.o. z siedzibą w B.. Wypełnił formularz rejestracyjny, podając następujące dane: imię, nazwisko, numer PESEL, adres poczty elektronicznej, telefon

komórkowy, numer rachunku bankowego, serię i numer dowodu osobistego oraz adres zamieszkania. (...) zawierał nr (...).

W dniu 22 maja 2018 r. ww. dane podane przez A. T. zostały zweryfikowane za pomocą serwisu (...) z danymi posiadacza wskazanego przez niego rachunku bankowego oraz z bazą danych z banków.

(dowód: wydruk profilu klienta - k.54-54v.; wydruk z raportu z banków – k.55; wydruk potwierdzenia weryfikacji danych za pośrednictwem I. – k.56)

W dniu 3 kwietnia 2019 r. przelano na rachunek bankowy A. T. za pośrednictwem systemu (...) sp. z o.o. kwotę 5.000 zł tytułem „S.pl – pożyczka z umowy nr (...) uwaga rachunek nie do spłaty (...) - (...)”

(dowód potwierdzenie przelewu – k.53)

Pismem z dnia 13 maja 2019 r. (...) sp. z o.o., działając w imieniu i na rzecz wierzyciela (...) sp. z o.o., wezwał A. T. do dobrowolnej zapłaty kwoty 6.438,70 zł, na którą składała się kwota pożyczki do spłaty – 6.414,10 zł i kwota odsetek za zwłokę – 24,60 zł, tytułem spłaty umowy pożyczki nr (...), zawartej za pośrednictwem strony internetowej (...) w nieprzekraczalnym terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. Jednocześnie poinformowano, że w razie braku możliwości spłaty całości wymagalnej kwoty, istnieje możliwość refinansowania pożyczki, co umożliwi przesunięcie terminu spłaty na kolejny okres. Wezwanie do zapłaty zostało wysłane za pośrednictwem operatora pocztowego S. w dniu 13 maja 2019 r.

(dowód: wydruk wezwania do zapłaty – k.57; wydruk potwierdzenia nadania przesyłki – k.58)

Pismem z dnia 2 czerwca 2019 r. (...) sp. z o.o. ponownie wezwała A. T. do spłaty zadłużenia w wysokości 6.487,91 zł z tytułu umowy pożyczki zawartej za pośrednictwem portalu smartpożyczka.pl w nieprzekraczalnym terminie 3 dni od daty otrzymania wezwania na wskazany rachunek bankowy. Ostateczne wezwanie do zapłaty zostało wysłane za pośrednictwem operatora pocztowego S. w dniu 2 czerwca 2019 r.

(dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty – k.59; wydruk potwierdzenia nadania przesyłki – k.60)

W dniu 01 sierpnia 2019 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. jako cedent, reprezentowana przez Prezesa Zarządu V. T. oraz D. W. OÜ z siedzibą w T. (Estonia) jako cesjonariusz, reprezentowana przez O. S., sporządzili dokument w postaci umowy cesji wierzytelności nr 1L/ (...). Umowa to została sporządzona w nawiązaniu do Potwierdzenia Transakcji Kredytowego Instrumentu Pochodnego nr 1L/ (...) z dnia 15 czerwca 2019 r., która miała zostać rozliczona na podstawie Zawiadomienia o rozliczeniu z fizyczną dostawą nr 1L/ (...). W § 1 ust. 2 tej umowy wskazano, że cedent oświadcza, że przysługują mu pozbawione wad prawnych, bezsporne i wymagalne wierzytelności pieniężne szczegółowo określone w Załączniku nr 1 do umowy, który miał stanowić jej integralną część, według stanu na dzień 31 lipca 2019 r. W § 2 umowy ustalono cenę nabycia wierzytelności, którą cesjonariusz zobowiązał się uiszczyć do dnia 30 września 2019 r. Do tej umowy załączono dokument CEN, (...), A. 1L/ (...) as for 31.07.2019 oraz załącznik A do potwierdzenia 1L/ (...).

(dowód: poświadczony z zgodnością z oryginałem kserokopie: umowy cesji wierzytelności z dnia 1 sierpnia 2019 r. – k.40-42, potwierdzenia transakcji kredytowego instrumentu pochodnego z dnia 15 czerwca 2019 r. – 43-44, zawiadomienia o rozliczeniu z fizyczną dostawą z dnia 1 sierpnia 2019 r. – k.45-45v., zawiadomienia o zdarzeniu kredytowym z dnia 1 sierpnia 2019 r. – k.46; dokument CEN, (...), A. 1L/ (...) as for 31.07.2019 – k.47-47v., załącznik A do potwierdzenia 1L/ (...) – k.48-48v.)

W wiadomości e-mail z dnia 23 sierpnia 2019 r. D. W. OÜ zawiadomił A. T., że na podstawie umowy cesji nr (...) nabył wszelkie wierzytelności, wynikającej z umowy pożyczki nr (...), zawartej z (...) Sp. z o.o. Jednocześnie wskazano, że całkowita kwota do spłaty na dzień sporządzenia tego dokumentu wynosiła 4.667,51 zł, którą należy zapłacić wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w wysokości 14% liczonych od kwoty pozostałej do zapłaty – 4.610,92 zł, tj.

2,46 zł dziennie, od dnia 23 sierpnia 2019 r. do dnia spłaty, w terminie 3 dni od dnia otrzymania wezwania na podany rachunek bankowy.

(dowód: wydruk wiadomości e-mail zawierającej zawiadomienie o dokonaniu cesji wierzytelności – k.65)

W piśmie z dnia 28 sierpnia 2019 r. D. W. OÜ ponownie poinformowała A. T. o cesji wierzytelności wynikających z umowy pożyczki nr (...) z dnia 3 kwietnia 2019 r. i wezwał do zapłaty kwoty 4.676,36 zł oraz odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od kwoty pozostałej do zapłaty, tj. 2,46 zł dziennie, od dnia 28 sierpnia 2019 r. do dnia spłaty, w terminie 3 dni od dnia otrzymania wezwania. Pismo zostało wysłane za pośrednictwem operatora pocztowego S. w dniu 28 sierpnia 2019 r.

(dowód: zawiadomienie o cesji wierzytelności wraz z przedsądowym wezwaniem do zapłaty – k.63, wydruk potwierdzenia nadania przesyłki – k.64)

W dniu 10 października 2019 r. D. W. OÜ z siedzibą w T., jako sprzedający, w imieniu którego działał pełnomocnik A. P. zawarła z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. jako kupującym, w imieniu której działał Prezes Zarządu M. L., umowę sprzedaży wierzytelności, której przedmiotem były wymagalne i niespłacone wierzytelności pieniężne szczegółowo określone w Załączniku nr 1 do umowy, stanowiącym jej integralną część, sporządzone według stanu na dzień 27 września 2019 r., wynikające z tytułu umów pożyczek z konsumentami.

(dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem kopia wyciągu z umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 10 października 2019 r. wraz z załącznikami – k.28-30; pełnomocnictwo z podpisami notarialnie poświadczonymi – k.31v.-32; dane dotyczące przedsiębiorcy D. W. OÜ wraz z tłumaczeniem – k.32v.-36v., odpis (...) sp. z o.o. – k.37; załącznik nr 1 do umowy sprzedaży wierzytelności – k.38)

Pismem z dnia 16 października 2019 r. (...) sp. z o.o. skierowała do A. T. informację, że z dniem 10 października 2019 r. nabyła od D. W. OÜ z siedzibą w T. zobowiązanie pieniężne, wynikające z pożyczki nr (...), udzielonej przez (...) Sp. z o.o. za pośrednictwem serwisu smartpożyczka.pl (...) wskazano, że na dzień 16 października 2019 r. zadłużenie wynosi 4.904,50 zł i wezwano do zapłaty tej należności w nieprzekraczalnym terminie 3 dni od dnia otrzymania pisma na podany rachunek bankowy.

(dowód: wydruk zawiadomienia o przelewie wierzytelności – k.66)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie złożonych przez stronę powodową dowodów, wymienionych w jego opisie. Odnosząc się do złożonych wydruków komputerowych, wskazać należy, iż zgodnie ze stanowiskiem judykatury niepodpisany wydruk nie jest dokumentem prywatnym w rozumieniu art. 245 k.p.c., albowiem nie zawiera własnoręcznego podpisu wystawcy. Niemniej jednak wydruki komputerowe jako inny środek dowodowy mogą stanowić dowód w postępowaniu cywilnym. Wobec zakwestionowania przez pozwanego, iż był on stroną umów pożyczki, na które powołała się strona powodowa, przedmiotowych wydruków nie można było jednak uznać za dowód zawarcia przez strony postępowania tych umów. Stanowiły one jedynie dowód tego, że pisma o wskazanej w nich treści zostały sporządzone przez stronę powodową. Stanowią one zatem dowód na istnienie zapisu komputerowego określonej treści w chwili dokonywania wydruku, sporządzonego przez stronę powodową (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 05 listopada 2008 r., sygn. I CSK 138/08, LEX nr 548795; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 29 września 2017 r., sygn. I ACa 448/17, Legalis nr 1752390).

Czyniąc ustalenia faktyczne, Sąd uwzględnił zgodne twierdzenia stron w trybie art. 229 k.p.c. oraz twierdzenia strony, którym przeciwnik nie przeczył w trybie art. 230 k.p.c.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie strona powodowa domagała się zasądzenia od pozwanego kwoty 4.931,03 zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem nieuregulowanych należności wynikających z umowy pożyczki nr (...) z dnia 3 kwietnia 2019 r. zawartej za pomocą środków porozumiewania się na odległość, pomiędzy pozwanym a pierwotnym wierzycielem – (...) sp. z o.o. z siedzibą w B., które następnie strona powodowa nabyła w drodze umowy przelewu wierzytelności z dnia 10 października 2019 r., na podstawie art. 509 k.c.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2).

Umowa cesji wierzytelności jest umową, z mocy której wierzyciel cedent przenosi na nabywcę – cesjonariusza wierzytelność przysługującą mu wobec dłużnika. Wierzytelność przechodzi na nabywcę solo consensu – przez sam fakt zawarcia umowy. Celem i skutkiem przelewu jest natomiast przejście wierzytelności na nabywcę, który w ten sposób otrzymuje ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi wyłączając go ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Na podstawie art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Jak jednak wskazuje się w orzecznictwie, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r., sygn. V CSK 187/06, „Monitor Prawniczy” z 2006 r. Nr 16, s. 849).

Podkreślić należy, iż rozkład ciężaru dowodu kształtuje się według ogólnych reguł dowodzenia wynikających z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten formułuje podstawową regułę rozkładu ciężaru dowodu w sporze cywilnoprawnym, wskazując przede wszystkim, kogo obciążają skutki niepowodzenia procesu dowodzenia (tak zwany ciężar dowodu w znaczeniu materialnoprawnym). W świetle wynikającej z tego przepisu reguły za prawdziwe mogą być w procesie cywilnym przyjęte jedynie te fakty, które zostały udowodnione przez stronę obciążoną ciężarem ich dowodzenia, zaś pominięte powinny zostać te fakty, które przez stronę obciążoną obowiązkiem dowodzenia nie zostały w sposób należyty wykazane.

Materialnoprawną zasadę rozkładu ciężaru dowodu uzupełniają reguły procesowe (w szczególności art. 3 § 1 k.p.c. oraz art. 232 k.p.c.) nakazujące stronom przejawiać aktywność w celu wykazania wszystkich istotnych okoliczności i faktów, z których wywodzą skutki prawne, w szczególności wskazywać dowody. Obowiązek przedstawiania dowodów odnosi się zarówno do przesłanek dotyczących samej zasadności dochodzonego roszczenia, jak i jego wysokości. Niedochowanie powyższych obowiązków skutkuje ryzykiem przegrania procesu przez stronę, którą obciążał ciężar wykazania okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Wobec powyższego to na stronie powodowej z mocy art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. ciążył obowiązek udowodnienia zasadności oraz wysokości roszczenia.

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty zakwestionował roszczenie co do zasady, jak i wysokości. Przede wszystkim podniósł, że zarzut braku legitymacji procesowej czynnej strony powodowej, gdyż nie zostało udowodniona ciągłość skutecznego nabycia wierzytelności od pierwotnego wierzyciela (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. na rzecz D. W. OŰ z siedzibą w T., a następnie stroną powodowa. Poza tym podniósł zarzut przedawnienia jednocześnie zaprzeczając, że zawarł ze stroną powodową przedmiotową umowę pożyczki. Podniósł, że strona powodowa nie przedstawiła żadnego dowodu na wykazanie, **że złożył on wniosek o udzielenie pożyczki oraz że wyraził wolę zawarcia umowy pożyczki na warunkach określonych w złożonym przez nią wydruku umowy pożyczki**. Pozwany zakwestionował złożone przez stronę powodową dokumenty, w szczególności wydruki komputerowe oraz wskazał, iż postanowienia umowy pożyczki są abuzywne w zakresie dotyczącym ustalenia wysokości prowizji za udzielenie pożyczki. Poza tym zakwestionował kwotę dochodzoną w pozwie, uznając, iż strona powodowa nie wykazała co wchodzi w skład roszczenia i w jaki sposób zostały wyliczone odsetki.

Podstawą prawną dochodzonego pozwem roszczenia stanowił art. 720 § 1 k.c. zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przekracza tysiąc złotych, wymaga zachowania formy pisemnej (art. 720 § 2 k.c.). Strona powodowa powołała się na umowę pożyczki, którą miała zawrzeć z pozwanym jako z konsumentem oraz że do umowy tej mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 1083). Zgodnie zaś z art. 3 ust. 1 ww. ustawy przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki (art. 3 ust. 2 pkt 1 ww. ustawy). Z kolei zgodnie z art. 5 pkt 13) ww. ustawy przez umowę o kredyt konsumencki zawierany na odległość rozumie się umowę o kredyt konsumencki zawieraną z konsumentem bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość. Umowa o kredyt konsumencki powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę (art. 29 ust. 1 ustawy). W przypadku umowy kredytu konsumenckiego zawartej na odległość ustawodawca w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (t.j. Dz.U. z 2020 roku, poz. 287) przewidział, że może być ona zawarta z wyłącznym wykorzystaniem jednego lub większej liczby środków porozumiewania się na odległość. Dla skutecznego zawarcia na odległość umowy o kredyt konsumencki nie jest zatem wymagane zachowanie formy pisemnej a umowa taka zawarta zostaje za pomocą środków porozumiewania się na odległość. Poza tym wskazać należy, że zasady co do terminów i wysokości spłat kwoty pożyczki oraz oprocentowania umownego i odsetek za opóźnienie, mogą być uregulowane w umowie pożyczki zgodnie z zasadą swobody umów wynikającą z art. 353¹ k.c.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu braku legitymacji procesowej należy wskazać, że o istnieniu czy też braku legitymacji procesowej decyduje prawo materialne związane z konkretną sytuacją będącą przedmiotem sporu między stronami. Strona ma legitymację procesową wówczas, gdy na podstawie przepisów prawa materialnego jest uprawniona do występowania w określonym procesie cywilnym w charakterze powoda lub pozwanego, to jest gdy z wiążącego strony procesu stosunku prawnego wynika zarówno uprawnienie powoda do zgłoszenia konkretnego żądania, jak również obowiązek pozwanego do jego spełnienia. Legitymacja procesowa stanowi przesłankę materialnoprawną, sąd dokonuje oceny jej istnienia w chwili orzekania co do istoty sprawy (wyrokowania), a brak legitymacji procesowej – czynnej bądź biernej – prowadzi do oddalenia powództwa (por. wyrok Sądu Okręgowego w Sieradzu z dnia 25 września 2013 r., sygn. I Ca 342/13, LEX nr 1716775; W. Broniewicz, Postępowanie cywilne w zarysie, Warszawa 2005, s. 134).

W ocenie Sądu strona powodowa nie udowodniła, iż przysługuje jej względem pozwanego wierzytelność wskazana w pozwie. Powodowa Spółka nie wykazała, iż doszło do skutecznego przelewu wierzytelności przez pożyczkodawcę – pierwotnego wierzyciela (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. na rzecz D. W. OU z siedzibą w T..

W tym miejscu należy zaznaczyć, iż co prawda umowa cesji może być dokonana w każdej formie, jednakże skoro strony tej umowy decydują się na zawarcie jej w formie pisemnej, to wówczas Sąd ma obowiązek zbadania czy forma ta rzeczywiście została dochowana.

Przede wszystkim Sąd uznał, iż strona powodowa nie wykazała umocowania O. S. reprezentującej D. W. OU z siedzibą w T. do działania w imieniu tego przedsiębiorcy. Powodowa Spółka nie przedstawiła żadnych pełnomocnictw bądź wydruków z odpowiednich rejestrów wykazujących umocowanie O. S. i pełnienia przez nią funkcji członka zarządu D. W. OU w T.. W szczególności nie przedłożono wyciągu z rejestru tej zagranicznej spółki z tłumaczeniem, z którego wynikałoby uprawnienie O. S. do samodzielnej reprezentacji spółki. Złożony przez stronę powodową wyciąg danych przedsiębiorcy D. W. OU w T. (k.34v.-35) nie wskazuje zaś na takie uprawnienie. Przede wszystkim w tym wyciągu nie wskazano w ogóle osoby o danych O. S.. Dodatkowo na ww. umowie cesji wierzytelności nie widnieją żadne podpisy. Co prawda strona powodowa twierdziła, iż podpisy zostały złożone w sposób elektroniczny, natomiast nie wskazała

żadnego dowodu na potwierdzenie tej okoliczności. Nie przedłożono żadnego certyfikatu, czy innego dokumentu, z którego wynikałoby, że osoba reprezentująca cesjonariusza umowy mogła złożyć oświadczenie w imieniu tego podmiotu, co więcej dokonać podpisu w takiej formie elektronicznej. Wobec zakwestionowania legitymacji procesowej czynnej przez pozwanego, to na stronie powodowej spoczywał ciężar podjęcia w tym zakresie inicjatywy dowodowej, czego jednak nie uczyniono. Bowiern do pisma stanowiącego odpowiedź na zarzuty pozwanego, strona powodowa dołączyła kserokopie tożsamyh dokumentów, co zostały złożone jako uzupełnienie braków formalnych pozwu złożonego w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Za zasadny należało uznać również zarzut, iż nie przedłożono załącznika do umowy cesji wierzytelności, z którego wynikałoby, że obejmowała ona wierzytelność wobec pozwanego. Z treści § 1 ust. 2 umowy cesji z dnia 1 sierpnia 2019 r. wynika, iż przedmiotem umowy były wierzytelności określone w Załączniku nr 1 do umowy. Do akt strona powodowa dołączyła natomiast Załącznik CEN, (...), A. 1L/ (...) as for 31.07.2019 i Załącznik A do potwierdzenia 1L/ (...), nie załączono zaś Załącznika nr 1. Co prawda przedmiotowa umowa również miała numer 1L/ (...) a zatem można byłoby wnioskować, iż załącznik ten odnosi się właśnie do tej umowy cesji, ale okoliczność ta, mimo precyzyjnego zarzutu pozwanego, nie została w żaden sposób wyjaśniona. Przedłożony załącznik różnił się oznaczeniem od tego opisanego w umowie. W tych okolicznościach należało przyjąć, iż strona powodowa nie przedłożyła właściwego załącznika do umowy cesji, obejmującej wierzytelność wobec pozwanego, a tym samym nie zostało udowodnione, że doszło do nabycia na podstawie tej umowy konkretnych wierzytelności przysługujących pierwotnemu wierzycielowi w stosunku do pozwanego.

Co więcej Sąd uznał za słuszny zarzut pozwanego, iż nie zostało wykazane przez stronę powodowa, aby doszło do zapłaty w terminie ceny nabycia ww. wierzytelności określonych w umowach cesji. Natomiast z § 2 ust. 4 umowy cesji z dnia 1 sierpnia 2019 r. wynika, że cesjonariusz zobowiązał się do uiszczenia określonej ceny w terminie do dnia 30 września 2019 r., bądź w późniejszym terminie określonym przez strony, również w § 3 umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 10 października 2019 r. kupujący zobowiązał się zapłacić sprzedającemu cenę za nabyte wierzytelności w terminie do dnia 20 listopada 2019 r. Pozwany kwestionował tą okoliczność, zaś strona powodowa nie przedłożyła potwierdzenia zapłaty ww. cen za wierzytelności, co budzi wątpliwości co do skuteczności przedmiotowych umów. Jednocześnie jeśli strona powodowa z uwagi na tajemnicę przedsiębiorstwa nie chciała ujawniać konkretnych cen nabycia tych wierzytelności, to mogła chociażby przedłożyć zaświadczenie potwierdzające, że kupujący uiszczył na rzecz sprzedającego wymagane zobowiązanie.

Wobec powyższego Sąd uznał, że nie zostało w sposób niebudzący wątpliwości wykazane, że doszło do skutecznego nabycia wierzytelności przez D. V. OU w T. od pierwotnego wierzyciela. Natomiast brak skuteczności pierwszej umowy sprzedaży powoduje przerwanie łańcucha cesji i prowadzi do braku podstaw do uznania, iż D. V. OU w T. przeniósł przedmiotową wierzytelność na stronę powodową. W związku z tym Sąd uznał, że **strona powodowa nie udowodniła legitymacji czynnej do wystąpienia z przedmiotowym powództwem w stosunku do pozwanego tytułem nieuregulowanych należności wynikających z umowy pożyczki nr (...) z dnia 3 kwietnia 2019 r. zawartej pomiędzy pozwanym a pierwotnym wierzycielem – (...) sp. z o.o. z siedzibą w B.**, gdyż nie udowodniła skuteczności cesji wierzytelności.

Mając na uwadze już z tego powodu roszczenie podlegało oddaleniu.

Ponadto w kontekście zarzutów pozwanego w ocenie Sądu wątpliwości budziła również okoliczność zawarcia umowy pożyczki nr (...) przez pozwanego. Dowodem na powyższe miał być m.in. wydruk umowy ramowej z dnia 3 kwietnia 2019 r., wydruk umowy pożyczki zawartej na odległość oraz potwierdzenie przelewu kwoty 5.000 zł na rachunek bankowy pozwanego.

Z powołanych wyżej przepisów wynika, iż zawarcie umowy kredytu konsumenckiego nie wymaga zachowania formy pisemnej i co do zasady umowa taka może być zawarta również za pomocą środków porozumiewania się na odległość. Jednakże w niniejszej sprawie istotne jest, iż pozwany konsekwentnie przeczył temu, aby łączyła go z powodową Spółką umowa pożyczki z dnia 3 kwietnia 2019 r. o treści wynikającej z dokumentów dołączonych do pozwu w postaci

ramowej umowy pożyczki nr (...) i umowy pożyczki nr (...). Wobec tego strona powodowa zobowiązana była wykazać za pomocą dowodów, iż pozwany złożył oświadczenie woli wyrażające zgodę na zawarcie umowy pożyczki na warunkach wynikających w wydruku umowy pożyczki złożonej od akt sprawy.

Do skutecznego zawarcia umowy konieczne było złożenie zgodnych oświadczeń woli przez obie strony. Natomiast pozwany kategorycznie zaprzeczył, aby składał jakiegokolwiek oświadczenie woli potwierdzające zawarcie umowy wskazane przez stronę powodową. Mimo to powodowa Spółka nie przedłożyła dowodów na wykazanie, iż pozwany faktycznie wyraził wolę zawarcia umowy na warunkach wskazanych w dokumentach dołączonych do pozwu. Za takowy dowód nie sposób uznać dokumentu wydruku komputerowego w postaci ramowej umowy pożyczki, gdyż bezsprzecznie dokument ten nie został podpisany przez pozwanego, co więcej strona powodowa nie wykazała, aby w jakikolwiek inny sposób został on zaakceptowany przez pozwanego, czy też udostępniony w formie elektronicznej. Zarówno wydruk ramowej umowy pożyczki, jak i umowy pożyczki, dołączone do pozwu, nie przesądzają o skutecznym złożeniu przez pozwanego wniosku o udzielenie pożyczki za pomocą strony internetowej i zaciągnięciu pożyczki.

Przede wszystkim **nie przedłożono wniosku pozwanego o udzielenie pożyczki w tej konkretnej wysokości, ani jakiegokolwiek innego dowodu korespondencji z pozwaną przed zawarciem umowy** (wydruk wiadomości email, sms). Strona powodowa nie przedłożyła również potwierdzenia przelewu weryfikacyjnego dokonanego przez pozwanego. Wprawdzie do akt sprawy złożono raport z weryfikacji natychmiastowej z serwisu (...), ale z uwagi na to, że został on utworzony 22 maja 2018 r., brak jest dowodu na jego związek z umową pożyczki, która miała zostać zawarta z pozwanym dopiero 3 kwietnia 2019 r.

Z dokumentów zgromadzonych w sprawie, również w żaden sposób nie wynika, aby zostały spełnione warunki zawarcia umowy pożyczki określone przez stronę powodową umowie ramowej i samej umowie pożyczki. Brak decyzji pożyczkodawcy o udzielonej pożyczce zgodnie z § 3 ust. 2 i 3 umowy ramowej oraz brak potwierdzenia udostępnienia pożyczkodawcy na trwałym nośniku ramowej umowy pożyczki nr (...) zgodnie z § 4 ust. 1 umowy. Brak również potwierdzenia udostępnienia pozwanemu treści umowy pożyczki, tabeli opłat i prowizji, jak również formularza informacyjnego dotyczącego pożyczki, które miały stanowić załączniki do umowy pożyczki. Fakt, że pozwany posiadał profil na stronie internetowej pośrednika kredytowego (...) sp. o.o. z siedzibą w B. współpracującego z (...) sp. z o.o., nie znaczy, że zostało udowodnione, aby pozwany złożył wniosek o zawarcie przedmiotowej umowy pożyczki na określonych w niej warunkach, czy też zaakceptował postanowienia tej umowy chociażby poprzez zalogowanie się na swoje konto na stronie internetowej. Co więcej nie wskazano, czy pozwany skorzystał z warunków promocji, a więc który z wariantów przedstawiony w wydruku umowy pożyczki nr (...) był wiążący dla pozwanego, czyli o jaką ofertę wnioskował i jakie koszty związane z udzielaną pożyczką obowiązywały w stosunku do pozwanego.

Co więcej Sąd miał na względzie, iż pozwany kwestionował wysokość dochodzonej pozwem kwoty, w tym również naliczonych odsetek. Natomiast strona powodowa w żaden sposób nie wykazała zasadności naliczenia ich w takiej wysokości. Nie podała od jakich konkretnie kwot i za jaki okres oraz na jakiej podstawie żąda odsetek. Strona powodowa wskazując, iż zadłużenie pozwanego zostało pomniejszone o wpłatę dokonana przez niego na rzecz pierwotnego wierzyciela, nie przedstawiła wyliczenia w jaki sposób kwota ta została rozliczona, tj. na poczet jakich zobowiązań, czy na odsetki kapitałowe, czy na należność główną, czy też na odsetki za opóźnienie i nie przedstawiła dowodu tej wpłaty, co poddaje wątpliwość czy rzeczywiście nastąpiła. Z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową nie można wywnioskować od jakich konkretnie kwot i za jaki okres były naliczane odsetki.

Jednocześnie odnosząc się do faktu, iż pozwany nie kwestionował prawdziwości danych dotyczących jego rachunku bankowego, adresu e-mail, którymi dysponowała strona powodowa, stwierdzić należy, iż **nawet utworzenie profilu klienta na stronie internetowej pożyczkodawcy nie jest w świetle przedłożonych ramowych warunków umowy tożsame z zawarciem umowy pożyczki**. Co więcej nawet stworzenie takiego profilu nie jest wystarczające do zawarcia umowy pożyczki, gdyż konieczne jest jeszcze **złożenie wniosku o udzielenie pożyczki i przejście przez pożyczkobiorcę pozytywnej weryfikacji wniosku**. Powyższe czynności powinny być **udokumentowane** przez stronę powodową poprzez wykazanie udostępnienia na trwałym nośniku określonych dokumentów dotyczących przedmiotowej umowy i zaakceptowania ich treści przez pozwanego. Zgodnie

z art. 21 ust. 1 ww. ustawy o prawach konsumenta przedsiębiorca miał obowiązek przekazać konsumentowi potwierdzenie zawarcia umowy na odległość na trwałym nośniku w rozsądnym czasie po jej zawarciu, najpóźniej w chwili dostarczenia rzeczy lub przed rozpoczęciem świadczenia usługi. Co niewątpliwie nie zostało wykazane w niniejszej sprawie.

Sąd uznał, iż strona powodowa nie przedstawiła, żadnej wiadomości mailowej, sms, czy też innej formy komunikacji na odległość, pochodzącej od pozwanego oraz żadnego elektronicznego wniosku o udzielenie umowy pożyczki. Zatem nie przedstawiła jakichkolwiek wiarygodnych dokumentów na to, że pozwany faktycznie zaakceptował warunki umowy pożyczki i wyraził wolę jej zawarcia. Wobec tego Sąd stwierdził, iż strona powodowa nie sprostала ciężącemu na niej obowiązki udowodnienia, iż doszło do zgodnego oświadczenia woli stron co do zawarcia przedmiotowej umowy w warunkach określonych przez stronę powodową w dołączonych do pozwu dokumentach i że oświadczenia te doszły do stron w taki sposób, iż mogły się one z nimi zapoznać.

Odnosząc się zaś końcowo do wydruku potwierdzenia przelewu kwoty 5.000 zł, to należało zauważyć, iż nie wynika z niego jednoznacznie, aby płatnikiem był pożyczkodawca (...) sp. z o.o. lub podmiot przez niego umocowany.

Na marginesie należy wskazać, iż raport weryfikacyjny pozwanego z 2018 r., każe domniemywać, iż pozwany mógł już wcześniej ubiegać się o zawarcie jakiejś umowy, czy to wobec strony powodowej, czy też wobec innego podmiotu z nim współpracującego i wówczas udostępnić swoje dane, dlatego strona powodowa miała dostęp do danych klienta i jego ID, co nie przesądza, że pozwany zawarł przedmiotową umowę. Biorąc pod uwagę charakter działalności strony powodowej taka okoliczność jest prawdopodobna i sama przez się nie może jeszcze dowodzić istnienia stosunku prawnego objętego pozwem oraz legitymacji czynnej powodowej Spółki.

Wobec powyższego powództwo podlegało oddaleniu całości, o czym Sąd orzekł, jak w pkt 1 sentencji wyroku. Roszczenie powoda nie mogło zostać uwzględnione nawet w oparciu o przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu albowiem pozwany otrzymując przelewem kwotę 5.000 złotych bez podstawy prawnej mógł się wzbogacić jedynie kosztem podmiotu dokonującego przelewu, a nie powoda.

Na marginesie odnosząc się do zarzutu przedawnienia podniesionego w sprzeciwie od nakazu zapłaty należy wskazać, że zgodnie z art. 117 § 1 i 2 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu; po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Art. 118 k.c. stanowi, że dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej termin przedawnienia wynosi trzy lata. Z kolei w myśl przepisów art. 120 § 1 k.c. oraz 123 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, zaś przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia, przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje bądź przez wszczęcie mediacji.

Przedmiotowe roszczenie niewątpliwie przedawnia się z upływem 3 lat od dnia jego wymagalności. Przyjmując, iż pozwany zawarłby przedmiotową umowę, to obowiązek spłaty zadłużenia przypadał na dzień 3 maja 2019 r. i z tym dniem rozpoczęłyby bieg termin przedawnienia. Jednakże biorąc pod uwagę nowelizację art. 118 k.c. zgodnie z ustawą o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw z dnia 13 kwietnia 2018 r. (Dz. U. z 2018 r., poz. 1104), która weszła w życie w dniu 9 lipca 2018 r., koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata. W konsekwencji roszczenie ulegałoby przedawnieniu z końcem 31 grudnia 2022 r. Skoro więc pozew został wniesiony w dniu 1 listopada 2019 r., to roszczenie nie uległo przedawnieniu.

O kosztach procesu (pkt 2 sentencji wyroku) Sąd orzekł stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik sporu (art. 98 k.p.c.) obciążając nimi w całości stronę przegrywającą – stronę powodową. Na wysokość ustalonych kosztów składała się kwota 900 zł stanowiąca wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego będącego radcą prawnym, ustalona zgodnie z dyspozycją § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za

czynności radców prawnych (t.j.: Dz. U. z 2018 r., poz. 265) oraz kwota 17 zł uiszczona tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa głównego. Jednocześnie zgodnie z art. 98 § 1¹ k.p.c. od kwoty zasądzonej tytułem zwrotu kosztów procesu Sąd zasądził odsetki, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

W pkt 3 sentencji wyroku Sąd, kierując się tym, że strona powodowa przegrała sprawę w całości, na podstawie art. 130³ § 2 zd. 2 k.p.c. nakazał ściągnąć od powodowej Spółki na rzecz Skarbu Państwa – kasy tut. Sądu kwotę 338 zł tytułem nieuiszczonej części opłaty sądowej od pozwu. Należna opłata wynosiła 400 zł i przy wniesieniu pozwu została uiszczona jedynie do kwoty 62 zł.

Z uwagi na zaistnienie przesłanek z art. 148¹ k.p.c., Sąd wydał wyrok w niniejszej sprawie na posiedzeniu niejawnym .

Z) (...)